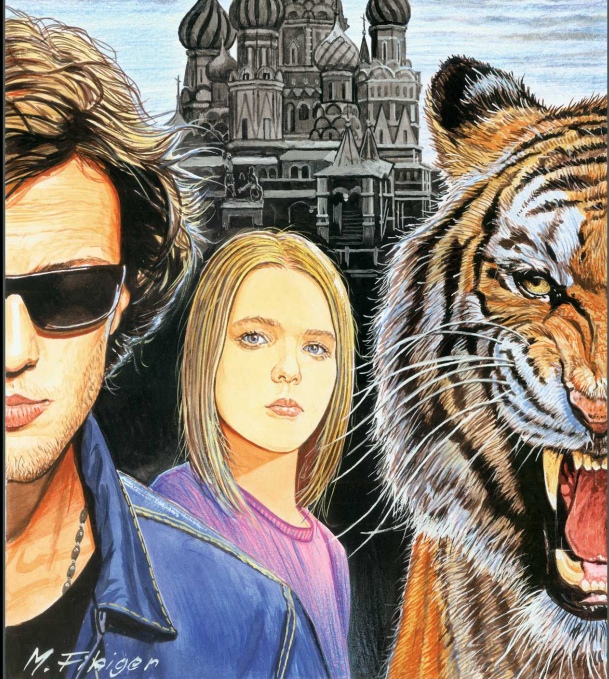

NOVÁ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

**ARGO
TRITON**

SERGEJ LUKJANĚNKO

NOVÁ
HLÍDKA

NOVÁ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

Sergej Lukjaněnko
Nová hlídka

Copyright © Sergey Lukianenko 2012

Translation © Iva Dvořáková, 2012

Cover © Milan Fibiger, 2012

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2012

© Argo, 2012

ISBN 978-80-7387-612-8 (Triton)

ISBN 978-80-257-0735-7 (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

Mým rodičům.

Tento text vyvolává ve věcech Světla pochybnosti.

Noční hlídka

Tento text vyvolává ve věcech Tmy pochybnosti.

Denní hlídka

Část první

Mlha

Prolog

Rotmistr Dima Pastuchov byl dobrý policajt.

Jistě, někdy se stávalo, že nějakého toho přídrzlého opilce rovnal ne tak úplně podle pravidel: třeba pěstmi nebo kopanci. Dělal to ale jen tehdy, když to opilec fakt přeháněl nebo se odmítal nechat odvést na záchytku. Taky se mu nepříčilo, když od nějakého toho Ukrajince nebo Kavkazana bez platné registrace padl nějaký ten rubl. No co, když je plat policajta tak bídný, můžou „narušitelé“ platit pokuty přímo jemu. Stejně tak se vůbec nebránil, když před něj v nějaké té putyčce v jeho rajónu postavili místo vody koňak a na stovku mu vrátili tisícovku.

Koneckonců, služba je služba. Je nebezpečná a těžká. A přitom vlastně není na první pohled nikde vidět. Bez materiální motivace se to neobejde.

Nikdy se ale Dima nesnažil vyrazit peníze z pasáků nebo prostitutek. Prostě z principu. Výchovou se mu dostalo čehosi, co mu bránilo se tím zabývat. Lidi, kteří byli mírně připití, ale uchovali si jasný rozum, na záchytku netahal. Když se však setkal se skutečným přestupkem či zločinem, bez otálení se jal lupiče pronásledovat, poctivě hledal důkazy, podával hlášení o drobných krádežích (samozřejmě pokud na tom poškození trvali) a snažil se vtisknout si do paměti tváře těch, po nichž policie pátrala. Pyšnil se různými zatčenými včetně jednoho opravdového vraha, který nejprve podřízl milence své ženy (což je omluvitelné), pak svou ženu (což je pochopitelné) a potom se s nožem vrhnul i na souseda, který mu o nevěře jeho ženy pověděl. Soused se celý rozhořčený tím nevděkem zatarasil v bytě a zavolal na policii. Pastuchov, který sem na toto hlášení dorazil, zadržel vraha bezmocně bušícího slabými, krví zbrocenými pěstičkami intelektuála do bytelných dveří a pak se dlouho

vnitřně potýkal s nehasnoucím přáním dostat se na toho provokatérského souseda a trochu mu vylepšit fazónu.

Pro to všechno se Dima považoval za dobrého policajta – a nebyl zas tak daleko od pravdy. Ve srovnání s kolegy působil pracovitě, úplně jako Hvizdulka ze starého dobrého Neználka ve Slunečném městě.

Ve svém služebním životopise měl Dima jedinou skvrnku, z ledna devadesátéhoosmého, když byl ještě jako mladý zelenáč společně se seržantem Kaminským na hlídce u VDNCH. Kaminskij tu před svým mladším kolegou-milicionářem vystupoval v roli učitele (tehdy to nebyla žádná policie a policisté, ani to nebyli poněkud hanlivě policajti, ale prostě milice nebo jednoduše fízlové) a byl na to patřičně hrdý. Veškeré jeho rady a ponaučení v zásadě směřovaly k tomu, jak a kde si snadno přivydělat. Takže jakmile tenkrát večer spatřili, jak si to z metra rázuje podnapilý mládenec (ještě měl v ruce načatou láhev s levnou vodkou), Kaminskij si zvesela hvízdнул a partáci se mu jeden přes druhého hrnuli vstříc. Hned bylo jasné, že se mládenec nerozloučí jen s drobáky, ale že padne i nějaké to kilčo.

Tentokrát to ale neklaplo. A rozjela se tím kdovíjaká čertovina. Opilý na ně pohlédl nečekaně střízlivě (vskutku střízlivě, ale v jeho pohledu se zračilo cosi děsivého, divokého, jako v očích toulavého psa, který už dávno přestal věřit lidem) a navrhl jim, ať se taky napijou.

Poslechli. Šli ke kiosku (ty sice v posledních letech jelcinovského bordelu pomalu mizely, ale vodka se na ulici pořád ještě prodávala) a za zmámeného pochechtávání si každý koupili po lahvince – stejné, jako měl ten opilý, který jim tuto cennou radu poskytl. A pak další. A ještě další.

Za tři hodinky je celé rozjásané a hýřící vtípem sebrala na ulici jiná hlídka, což Pastuchova a Kaminského zachránilo. Chytli to řádně, ale z milice je nevyhlili. Kaminskij se v tom od té doby furt ráchal a dušoval se, že ten chlápek byl určitě hypnotizér, nebo dokonce senzibil. Pastuchov se na vymyšlení křivých obvinění vykašlal a žádné dohady nešířil. Ovšem dobře si mládence zapamatoval.

Hlavně proto, aby se mu příště vyhnul.

Kdo ví, jestli to bylo tou pitomou a ostudnou pitkou, která se mu tak vryla do paměti, nebo se v něm probudily nějaké zvláštní schopnosti, ale každopádně si za nějaký čas začal všimnout dalších a dalších lidí s divnými očima. Pro sebe jim začal říkat vlci a psi.

V pohledu těch prvních se zračila klidná netečnost dravce: nebyla to zloba, to ne, vlk nerdousí ovci ve zlobě, dokonce je v tom spíš láska. Takovýmhle lidem se Pastuchov jednoduše vyhýbal a snažil se, aby na sebe nijak nepoutal pozornost.

Pohled těch druhých, kteří se více podobali tomu podnapilému mládenečkovi, byl psí. U někoho provinilý, jindy zase trpělivě starostlivý anebo třeba smutný. Pastuchova zneklidňovalo jediné: takhle se psi přeci neřádí na svého pána, v lepším případě tak na jeho děti. A proto se raději vyhýbal i jim.

Poměrně dlouho se mu to dařilo.

Říká-li se o dětech, že jsou květy života, pak bylo toto dítě kvetoucím kaktusem.

Sotva se otevřely dveře Šeremeťjeva, začalo řvát. Matka ho celá rudá vztekem a studem (řev se zjevně nerozezněl poprvé) vlekla za ruku, ale chlapeček se zapřel oběma nohama o zem a křičel:

„Já nechci, nechci. Maminko, já nechci. To letadlo spadne!“

Matka mu pustila ruku, kluk spadl na zem a zůstal sedět: bylo to tlusté, ubrečené, nehezké, asi desetileté dítě, oblečené poněkud méně, než by se na moskevské červnové počasí slušelo (evidentně letěli někam do teplých krajín).

Zhruba dvacet metrů od nich seděl u stolku v kavárně muž. Trochu se přizvedl, div že na sebe nezvrhl nedopité pivo, a na okamžik se zadíval na kluka i matku, jež k synkovi hartusivě promlouvala. Pak si zase sedl a tiše pravil:

„To je děs. To se mi snad zdá.“

„Absolutně souhlasím,“ přitakala mladá žena, jež seděla proti němu. Položila šálek s kávou a podrážděně se podívala po klukovi. „Dokonce bych řekla, že je to odporný.“

„Odpornýho na tom zase nic nevidím,“ řekl měkce muž.
„Ale že to je děs, to je bez pochyb...“

„Já jsem...“ začala, ale zase se odmlčela, když si všimla, že ji muž neposlouchá.

Vytáhl telefon, vytočil číslo a potichu pravil:

„Potřebuju první kategorii. První nebo druhou. Ne, ne-žertuju. Zkuste to, snažte se...“

Típl to, podíval se na dívku a omluvil se:

„Pardon, bylo to akutní... Co jste říkala?“

„Já jsem *child free*,“ řekla s důrazem.

„Osvozená od dětí!?! Jste neplodná, nebo jak to myslíte?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„To je rozšířený omyl. My, *child free*, jsme proti dětem, protože nás zotročují. Člověk si musí vybrat: buď bude svobodná sebevědomá bytost, nebo společenská součást mechanismu reprodukce obyvatelstva!“

„Aha,“ přikývl muž. „A já už jsem myslel... že máte zdravotní problémy. Chtěl jsem vám doporučit skvělého lékaře... A co sex, ten schvalujete?“

Dívka se zasmála:

„Samozřejmě! Copak jsme nějaký asexuálové? Sex, manželství, všechno. To je v pořádku, v pohodě. Ale spojovat se s těma řvoucíma, běhajícíma...“

„A pokaděnejma,“ pomohl muž. „Dyť to kadí nepřetržitě. A ze začátku si ani nemůžou samy utřít zadek.“

„Přesně tak. A pokaděnejma!“ přitakala dívka. „Strávit nejlepší roky naplňováním potřeb nevyvinutejch lidskejch bytostí... Doufám, že mi teď nebudete přednášet o morálce a nebudete mě přesvědčovat, že si to rozmyslím a přivedu na svět spoustu dětí?“

„Nic takového nemám v plánu. Věřím vám. Jsem přesvědčen, že prožijete svůj život až do konce jako bezdětná.“

Kolem prošel onen kluk s maminkou. Už se trochu uklidnil – anebo, a to je pravděpodobnější, se smířil s tím, že se letu nevyhne. Matka syna polohlasně hubovala. Dalo se zaslechnout cosi o teplém moři, krásném hotelu a koridě.

„Můj bože!“ vykřikla dívka. „Ještě aby tak letěli do Španělska... to budu v jednom letadle. Umíte si představit poslouchat tři hodiny hulákání tohoto malého buřtíka?“

„Řekl bych, že to ani tři nebudou,“ řekl muž. „Tak hodinku, hodinku deset...“

Na její tváři se objevily známky lehkého pohrdání. Ten muž vypadal jako schopný člověk, jak to, že neví takové základní věci...

„Do Barcelony to trvá tři hodiny.“

„Tři dvacet. Ale řekněme...“

„A kam vlastně letíte vy?“ její zájem o něj rázem pohasl.

„Nikam. Vyprovázel jsem kamaráda. A pak jsem si sem zašel na pivo.“

Dívka zaváhala.

„Tamara. Jsem Tamara.“

„Anton.“

„Vy asi nemáte děti, Antone, že ne?“ zeptala se Tamara, jako by se nemohla rozloučit se svým oblíbeným tématem.

„Proč by ne? Mám. Dcerku Naďušku. Je zhruba ve věku tohoto... cvaldy.“

„Takže jste se rozhodl, že nedovolíte své ženě, aby zůstala zdravou a svobodnou ženou?“ ušklíbla se Tamara.

„A co je zač?“

„Manželka?“

„Samozřejmě že nemám na mysli dceru...“

„Je lékařka, profesí. A jinak... kouzelnice.“

„Přesně tohle na vás chlapech nemám ráda,“ řekla Tamara, když už se zvedala... „Tyhle přihlouplý řečičky. ‚Kouzelnice!‘ A pak jste spokojený, že věčně trčí u plotny, pere plíny a v noci se nevyspí...“

„Jsem spokojený. I když plenky se teď už neperou, dávno máme pampersky.“

Při slově pamperska se dívčina tvář zpitvořila tak, jako by měla sníst kilo švábů. Sbalila si kabelku a bez rozloučení vyrazila k check-inu.

Muž pokrčil rameny. Sáhl po telefonu, zvedl ho k uchu a ten v tu ránu zazvonil.

„Goroděckij... Celý? Ne, třetí kategorie to určitě nebude. Charterový let do Barcelony. Tak to vezmeme jako druhou... ne?“

Odmlčel se a pak pokračoval:

„Tak zbývá jen sedmá... Ne, kecám, dělám si legraci. Ten kluk má dar jasnovidnosti zhruba druhé třetí kategorie. Temný se taky určitě zaháknou drápkem... Dobře, tak jeden zásah pátý kategorie: změna osudu jednoho člověka a jednoho jiného. Super, napište to na mě.“

Nedopité pivo nechal stát, zvedl se od stolku a vydal se k check-inu, kde ve frontě společně s matkou, jejíž tvář byla kamenně strnulá, nervózně přešlapoval tlustý klučina.

Muž prošel kolem kontroly (z nějakého neznámého důvodu se ho nikdo nesnažil zastavit) a přiblížil se k ženě. Zdvořile si odkašlal. Upoutal její pozornost a pokývl hlavou.

„Olgo Jurjevno... Zapomněla jste vypnout žehličku, když jste ráno Kešovi žehlila šortky...“

Na ženině tváři se zračila panika.

„Můžete letět večerním charterem,“ pokračoval. „Ale teď byste se měla radši vrátit domů.“

Žena zatahala syna za ruku a hnala se k východu. A chlapec, na kterého jako by teď úplně zapomněla, se do široka otevřenýma očima díval na muže.

„Zajímá tě, kdo jsem a proč mi tvoje maminka uvěřila?“ zeptal se.

Chlapcovy oči zastřela mlha, jako by se zadíval kamsi, kam se vychované děti nedívají – ani dovnitř, ani nikam neurčitě ven (konečně, bez dobrého důvodu by se tam neměly dívat ani nevychovaní dospělí).

„Jste Anton Goroděckij, Nejvyšší bílý mág,“ řekl kluk. „Jste Naděncin otec. Vy... vy nás všechny...“

„Ano?“ přeptal se s nehraným zájmem muž. „Ano?“

„Kešo!“ rozkřikla se najednou žena, když si uvědomila, že postrádá syna. Kluk sebou trhnul a mlha v jeho očích se rozplynula.

„Jen nechápu, co to všechno znamená... Díky!“ řekl.

„Všechny vás...“ řekl zamyšleně muž a sledoval, jak žena i s chlapcem uhání podél prosklené letištní stěny na stano-

viště taxíků. „Všechny vás miluju. Všechny vás zabiju. Všech vás už mám dost. Všechny vás...“

Otočil se a pomalu se pustil k východu. Když vcházel do průchodu „Nic k proclení“, zastavil se a ohlédl na frontu u check-inu na let do Barcelony.

Fronta byla dlouhá a celá halasila. Lidé si letěli odpočnout k moři. Spousta dětí, žen, mužů, a dokonce jedna mladá žena *child free*.

„Ať vás zachrání Bůh,“ řekl. „Já nemůžu.“

Dima Pastuchov zrovna vytáhl zapalovač, aby mohl připálit svému parťákovi Bisatu Iskenderovovi. Ne že ten by svůj zapalovač neměl, ale už si tak zvykli. Když vytahoval cigaretu Dima, zapálil mu Bisat. Když po ní sahal Ázerbájdžánec, lovil zapalovač Dima. Kdyby Pastuchov tíhl k intelektuálskému zobecňování, dalo by se říct, že jakkoli jsou mnohdy jejich úhly pohledu na věc odlišné (počínaje národnostními problémy a konče tím, zda je lepší Mercedes ML, nebo BMW X3), projevují si tak vzájemnou úctu.

Ale Dima neměl na takovéhle úvahy ani pomyšlení, jezdili s Bisatem ve fordech, německé pivo měli radši než ruskou vodku a ázerbájdžánský koňak a byli prostě kámoši. Sotva Dimka otočil kolečkem zapalovače a vyloudil z něj maličký plamínek, bezděčně se podíval na východ z letiště. A pak upustil zapalovač, k němuž se akorát skláněla parťáková cigareta.

Letištními dveřmi právě vycházel „pes“. Inteligentně vyhlížející muž středních let. Nebudil žádný děs. Pastuchov už si na tyhle typy zvykl, ale tohle nebyl jen pes, byl to tentýž jako... ten z VDNCH... z té dávné minulosti. Opilý teď ale nevypadal, spíš jen tak něco upil.

Pastuchov se otočil a v klidu začal šátrat na zemi po zapalovači. Muž s očima hlídacího psa je minul bez povšimnutí.

„Že by včera pivečko?“ optal se soucitně Bisat.

„Kdo?“ zamumlal Pastuchov. „Ale... ne, jen mi vyklouzl zapalovač...“

„Třesou se ti ruce a jsi úplně bílej,“ poznamenal parťák.

Pastuchov mu konečně připálil, koutkem oka sledoval, jak muž odchází na parkoviště, a pak si sám vytáhl cigaretu a zapálil si, ani na Bisata nepočkal.

„Chováš se divně...“ řekl Bisat.

„Ale jo, včera jsem si přihnul,“ zamumlal Pastuchov. A znovu se zahleděl na letištní budovu.

Teď odsud vycházel „vlk“. Šel razantním krokem a jeho pohled byl zákeřný a sebejistý. Pastuchov se otočil.

„To si musíš dát ráno pořádnéj vývar, chaš,“ poučoval ho Bisat. „Ale opravdovej, náš. Ne žádnéj arménskej.“

„Dyť jsou stejný,“ odvětil klidně Pastuchov.

Bisat si opovržlivě odplivl a zavrtěl hlavou:

„Na pohled, to jo. Ale v jádru jsou úplně jiný!“

„V jádru jsou možná jiný, ale v podstatě jsou stejný,“ odvětil Dima a sledoval očima vlka, jenž taky směřoval na parkoviště.

Bisata se to dotklo a neříkal nic.

Pastuchov ještě několikrát potáhl, dokouřil a opět se po díval na vstup do letištní haly.

První, co mu blesklo hlavou, bylo jedovaté a pořád ještě trochu dotčené: „To si tam udělali večírek nebo co?“

Ale pak ho opanoval strach.

Ten, kdo právě vyšel z automatických skleněných dveří a teď tu tak postával a zadumaně se rozhlížel, nebyl ani pes, ani vlk. Byl to někdo jiný, třetí.

Někdo, kdo si vlky dává k snídani a psy k obědu. A to nejlepší si nechává na večeři.

Pastuchov si ho z nějakého důvodu klasifikoval jako „tygra“.

„Mám křeče v břiše... musím na záchod.“

„Jdi. Já si zakouřím,“ odvětil pořád ještě dotčeně parťák.

Tahat s sebou Bisata na záchod by bylo divné. A na vysvětlování nebo vymýšlení teď nebyl čas. Pastuchov se otočil, vmžiku zmizel a nechal Iskenderova tygrovi v cestě. „Co by mu dělal... prostě projde kolem...“ uklidňoval se.

Když vcházel do odletové haly, ještě se otočil.

Akorát včas, aby viděl, jak Bisat tygra nedbale zdraví a zastavuje. Parťák je samozřejmě nerozeznával, necítil ten

rozdíl, protože neměl tu zkušenost co Pastuchov. Ale tady i on něco zaznamenal svým policajtským čuchem, jenž jim pomáhá vytáhnout z davu člověka, který sice není na první pohled ničím zajímavý, ale schovává v tajném pouzdře pistoli nebo v kapse nůž.

Teď Pastuchova sevřely křeče doopravdy. A vrhnul se do bezpečí a šumu útroh letiště, zaplněného lidmi a zavazadly

A protože byl dobrý policajt, styděl se. Ale strach, ten byl ještě větší.

Kapitola první

„O ranních událostech podá zprávu Goroděckij,“ řekl Geser, aniž by odtrhl zrak od papírů.

Vstal jsem. Zachytil jsem Semjonův účastný pohled a začal:

„Před dvěma hodinami jsem vyprovázel na letadlo do New Yorku pana Wornse. Poté, co náš kolega prošel check-inem a šel si do duty free shopu koupit vodku...“

„To jste s ním šel až za pasovou kontrolu, Goroděckij, nebo co?“ přeptal se Geser, aniž by zvedl zrak.

„No ano.“

„A proč?“

„Abych se přesvědčil, že je všechno v pořádku,“ odkašlal jsem si. „No a taky si něco koupil v duty free shopu...“

„Co konkrétně?“

„Pár lahví whisky.“

„Jaké...“ Geser odlepil oči od stolu.

„Skotské. Jednosladové. Dvanáctiletou glenlivet a osmnáctiletou glenmorangie... jako dárek. Osobně si myslím, že pít osmnáctiletou whisky je – snobárna...“

„Co to sakra je!“ vyštěknul Geser. „Co je to za rozežraný kejkle...“

„Pardon, Borisi Ignatjeviči,“ řekl jsem. „Ale je třeba říct, že jakkoli pan Worns pije jako kuň, white horse mu po chuti není. Dává přednost výběrovým jednosladovým whisky. Dočista mi vybělil bar. Zítřka má přijet další host a vy mi ho zase pošlete na návštěvu. Můj plat mi ovšem nedovoluje, abych nakupoval alkohol v těch našich luxusních samoškách.“

„Tak dál,“ řekl ledovým hlasem Geser.

„Pak jsem si sedl na bar, že si dám jedno pivo.“

„Vy pijete po ránu pivo, Goroděckij?“

„Čtvrtý den. Od té doby, co přijel pan Worns.“

Semjon se zasmál. Geser si stoupl a přejel očima po všech, co seděli kolem stolu: deset Jiných, z nichž žádný nebyl nižší než třetí kategorie, nebo, jak říkali veteráni, „stupně“.

„Specifika přijímání návštěv probereme později. Takže jste se opíjel pivem. A dál?“

„Dál šla kolem žena s dítětem. Asi desetiletý tlustý kluk bez ustání řval. Přemlouval svou matku a opakoval, že letadlo spadne. No... tak jsem mu pochopitelně proskenoval auru. A zjistil jsem, že kluk je neiniciovaný Jiný vysoké kategorie, minimálně první či druhé. Podle všeho jasnovidec. Nebo možná dokonce prorok.“

V místnosti to jemně zašumělo.

„A co vás vedlo k tak odvážným závěrům?“ zeptal se Geser.

„Barva. Intenzita. Mihotání...“ zaměřil jsem se na to, abych vyslal do prostoru to, co jsem viděl. Všichni kolem upřeně zírali do prázdna nad stolem. Žádný reálný obrázek jsem samozřejmě nad stolem nevytvořil, ale myšlenka si vždycky ve vzduchu najde pro obrázek nějaké vhodné místo.

„Dobře, dejme tomu...“ přikývl Geser. „Ale stejně, prorok...?!?“

„Věštec ale zpravidla nemá možnost nahlížet do své vlastní budoucnosti. A chlapec se polekal své vlastní smrti. Což mluví pro proroka...“ řekla tiše Olga.

Geser neochotně přikývl.

„Zjistil jsem si, jestli máme právo na zásah první nebo druhé kategorie, tedy zachránit celé letadlo. Nemáme. Takže jsem využil práva na zásah páté kategorie a stáhnul z letu chlapce i matku.“

„To bylo rozumné,“ řekl Geser, jako by se trochu upokojil. „Rozumné. Chlapce prověřujeme?“

Pokrčil jsem rameny. Semjon si jemně odkašlal a doplnil:

„Pracujeme na tom, Borisi Ignatjeviči.“

Geser přikývl a obrátil pohled zpátky ke mně:

„A dál?“

Zaváhal jsem.

„Udělal ještě jednu předpověď. Mně.“

„Jinému nejvyšší kategorie?“ upřesnil si Geser.

„Prorok!“ prohlásila skoro vesele Olga. „Opravdu je to prorok!“

Přikývl jsem.

„A můžeš nám ji sdělit, Antone?“ požádal Geser už docela mírně a přátelsky.

„Beze všeho. Jste Anton Goroděckij, Nejvyšší bílý mág. Jste Naděncin otec. Vy... vy... nás všechny...“

„A dál?“

„Pak byl přerušeno.“

Geser něco zavrčel a začal bubnovat prsty do stolu. Čekal jsem. A všichni ostatní taky.

„Antone, nechtěl bych vypadat jako nezdvoraák... ale jste si jistý, že jste se rozhodl dát si to pivo z vlastní vůle?“

Úplně mě to vyvedlo z konceptu. Ani jsem se neurazil, nechápal jsem. Zeptat se Jiného, jestli ho někdo nedostal pod svůj vliv, to už je poměrně vážná záležitost. Asi jako byste se někoho ptali, jak si vede ve svém intimním životě. Jistě, blízcí přátelé si takové otázky mohou dovolit. Ale v případě nadřizeného a podřizeného... a navíc v přítomnosti kolegů... Taková otázka je možná snad jedině ve chvíli, kdy by se nezkušený Jiný dopustil nějakého nepřiměřeného činu... pak se dá říct: „A myslel jsi vůbec svou hlavou?“ A i tam se ta otázka používá spíš jako rétorická. Ale položit takový dotaz Nejvyššímu Jinému...

„Borisi Ignatjeviči,“ řekl jsem a celý rozhořčený jsem ze sebe sloupával všechny vrstvy mentální ochrany. „Zřejmě jsem nějak k vašim slovům zavalil příčinu, jakkoli pravda netuším, čím konkrétně. Z mého pohledu jsem skutečně jednal ze své vlastní vůle. Ovšem pokud pochybujete, tak si mě proskenujte, nebráním se tomu.“

Byla to pochopitelně jen fráze. O čemž se nedalo pochybovat. Stejně jako dá třeba člověk, který je nějak nesmyslně podezírán (například že na návštěvě ukradl ze stolu stříbrné lžičky), všanc své kapsy...

„Dobře, Antone. Díky. Tvé nabídky využiju,“ odpověděl Geser, když už se zvedal.

Najednou jsem byl absolutně mimo.

Pak jsem zase otevřel oči.

Mezitím samozřejmě uběhl nějaký čas - nevím, pět deset minut. Já si to ale nepamatuju. Ležel jsem na gaučičku v Geserově pracovně, jemuž se ironicky přezdívá „čekárna na mozkový atak“. Olga mi přidržovala hlavu a vážně byla hodně rozzlobená. Geser seděl naproti mně a byl opravdu hodně rozpačitý. Nikdo další v pracovně nebyl.

„Tak se ptám... zda jsem ubohý hmyz nebo zda mám právo...*?“ podotkl jsem.

„Antone, hluboce se ti omlouvám,“ řekl Geser.

„K ostatním už omluvu pronesl,“ dodala Olga. „Antone, omluv prosím starýho pitomce.“

Sedl jsem si a promnul si spánky. Nedá se říct, že by mě hlava bolela. Ale zdála se mi neuvěřitelně prázdná a hučelo mi v ní.

„Kdo jsem? Kde jsem? A co jste zač vy, neznám vás!“ zamumlal jsem.

„Antone, prosím tě, přijmi mou omluvu...“ zopakoval Geser.

„Šéfe, jak jste na to přišel, že jsem pod něčím vlivem?“ zeptal jsem se.

„Tobě nepřipadá divný, že sotva jsi vyprovodil hosta, hned sis sedl na pivo do pitomý, drahý kavárny, přestože jsi věděl, že budeš řídit?“

„Zdá. Ale už se to tak seběhlo.“

„A že právě ve chvíli, kdy ses rozhodl zdržet se na letišti, před tvýma očima ztropil tu scénu kluk s věšteckýma schopnostma?“

„Život je plný náhod,“ řekl jsem filozoficky.

„A co řekneš na to, že letadlo šťastně přistálo v Barceloně?“

Tímhle mě ale dostal.

„Jak, přistálo?“

„No, normálně. Za pobrukování motorů a pohupování křídel. Letadlo doletělo, vysadilo lidi a za hodinku letělo zase zpátky.“

* Překlad Jaroslav Hulák. Dostojevskij, Fjodor Michajlovič. *Zločin a trest*. SNKLHU: Praha 1960. 433.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Borisi Ignatjeviči... Já samozřejmě nejsem věštec. Ale když už si cíleně prověřuju pravděpodobnost té či oné události... Chlapec vykřikl o té katastrofě. Mrknul jsem na jeho auru: neiniciováný Jiný při spontánním výtrysku Síly. Sledoval jsem linie pravděpodobnosti: letadlo padalo. Na devadesát osm procent. Tak absolutně přesné předpovědi nejsou... že by ta dvě procenta?“

„Možná. A jak by sis teda celou událost vysvětlil ty?“

„Že by to byla provokace,“ řekl jsem nerad. „Chlapci zvedli Sílu a zavěsili na něj falešnou auru. To je známá fin-ta, vždyť vy sám... No tak a... pak kluk spustil ten hysterák. Já jsem si ho všimnul, začal propočítávat pravděpodobnost... a ta teda byla zřejmě taky zkreslená.“

„A kam tím podle tebe mířili?“ zeptal se Geser.

„Donutit nás naprázdno vytrískat právo na zásah první kategorie. Letadlo padat nemělo, ten klouček nikoho nezajímá. A my jako hovada vystřelíme do vzduchu.“

Geser důrazně zdvihl ukazováček.

„Stejně jsme neměli právo na zásah!“

„Měli,“ zavrčel Geser. „Měli a máme. Práva mám ovšem já osobně. Kdyby ses obrátil přímo na mě... dal bych ti k zásahu povolení.“

„Jak...“ řekl jsem. „Ale to pak.... Pak to tak vážně vypadá. A co ten kluk?“

„Je to prorok...“ přitakal nechotně Geser. „A má velkou Sílu. A ty na sobě žádný stopy cizího vlivu nemáš. Takže jsi měl nejspíš pravdu.“

„Ale to letadlo nespadlo,“ namítla tiše Olga

My jsme mlčeli.

„Proroci se zpravidla chyb nedopouštějí. A když ten kluk viděl jak svůj osud, tak předpovídal osud Nejvyššího Jiného, je zkrátka prorok. Letadlo ale nespadlo. A tys do toho nezasáhl...“ shrnul tiše Geser.

A mně to najednou došlo.

„Vy jste mě neskenoval kvůli tomu, jestli jsem byl pod vlivem, nebo ne,“ řekl jsem. „Ale proto, jestli jsem náhodou nezachránil letadlo bez dovolení.“

„Taky,“ s Geserem to vůbec nehnulo. „Ale nechtěl jsem před kolegy uvádět takovýhle důvod nahlas.“

„Tak to vám pěkně děkuju,“ zvedl jsem se a vyrazil ke dveřím. Geser počkal, dokud jsem neotevřel dveře, a teprve pak pokračoval:

„Jsem moc rád, Antone, že tě mám. Jsem na tebe pyšný.“

„Co přesně máte na mysli?“

„No, že ses nepustil do zásahu bez dovolení. A nevymýšlel nějaký lidský hlouposti, jako třeba anonymy, že v letadle je bomba...“

Vyšel jsem ven a zavřel za sebou dveře.

Měl jsem chuť rvát nebo praštit pěstí do zdi.

Ale udržel jsem se a zůstal klidný a chladný.

Dyť já jsem vážně nevymýšlel „žádný lidský hlouposti“! Ani mě to nenapadlo. Zjistil jsem, že nemáme zákonný možnosti zachránit dvě stě lidí, tak jsem zachránil jen jednoho Jinýho a jeho mámu.

Lekce mluvila pro mě. Vedl jsem si jako pravý Nejvyšší Jiný.

Ale cítil jsem se z toho všeho mizerně.

„Antone!“

Otočil jsem se a spatřil Semjona, který mě dobíhal. Vypadal trochu rozpačitě, jako starý kámoš, který se nechtěně stal svědkem trapné a nepěkné scény. Se Semjonem jsme ale byli kamarádi tak dlouho a natolik dobří, že nebylo třeba dělat, že se tu zdržel náhodou.

„Říkal jsem si, že to bude na dýl,“ konstatoval Semjon.

„Ten nám ale dal, šéf, co...“

„Měl pravdu...“ nerad jsem utrousil. „Ta situace se fakt vybarvila podivně.“

„Dostal jsem za úkol promluvit si s tím klučinou, iniciovat ho a rozumně přesvědčit rodiče, aby se u nás mohl učit, v naší škole... klasickéj postup. Tak co, jedeš se mnou?“

„A to už jste ho našli?“ opáčil jsem. „Já jsem zjistil jen jména, dál jsem se s tím zatím nepachtil...“

„Jasně. Už ho máme! Antocho, dyť už máme na krku jedenadvacátý století! Zavolali jsme do našeho informačního střediska a přeptali se, kdo se nedostavil na let ten a ten do

Barcelony. Tolik za chvíličku volal a dal nám jméno a adresu. Je to Innoketij Grigorjevič Tolkov, deset a půl roku. Žije jen s mámou... dyť víš, Jiný se statisticky častěji objevují v neúplných rodinách.“

„Hm, sociální deprivace tomu přispívá...“ houkl jsem.

„Říká se, že tatíkové nějak podvědomě cítěj, že je dítě jiný... a utíkaj od rodiny,“ řekl Semjon. „Prostě maj strach... Tolkovovi bydlej kousek, u metra Vodnyj stadion... Zaběhneme tam?“

„Ne, já nepojedu, Semjone,“ zavrtěl jsem hlavou. „To bez problémů zvládneš sám.“

Semjon se na mě tázavě zahleděl.

„Všechno je v pohodě!“ uzavřel jsem rezolutně. „Neboj, nezmítám se v žádným záchvatu, nejdu chlastat ani neplánuju odejít z Hlídky. Pojedu na letiště a trochu se tam porozhlídnu. Něco je prostě blbě... Ten kluk, prorok, měl vidění, letadlo, který se mělo zřítit, nespadlo... prostě je něco blbě!“

„Geser už poslal na Šeremetjevo inspekci,“ oznámil mi Semjon.

V hlase mu zazněla nějaká lumpárnička...

„Koho tam poslal?“

„Lase.“

Právě jsem se zastavoval u výtahu a mačkal knoflík. „Jasně,“ přikývl jsem. „Takže Geser tam nic zvláštního neočekává.“

Las byl takový netypický Jiný. Už jen tím, že vlastně žádné schopnosti Jiného neměl a ani se nedalo čekat, že by se objevily. Před několika lety to tak přišlo, že se bezděky dostal pod vliv zaklínadla staré magické knihy Fuaran. Upír Kostá, který kdysi bydlíval v sousedství, na Lasovi ukázal, že je s pomocí knihy Fuaran schopen udělat z lidí Jiné...

To nejpodivnější ale podle mě nebylo to, že se z Lase stal Jiný, ale že se z něj stal Světlý Jiný. Nebyl to žádný grázl, to ne, ale smysl pro humor má dost rázovitý... i jeho životní názory by spíš pasovaly na Temného. A ani práce v Noční hlídce, kterou vnímal spíš jako jeden z dalších vtípků osudu, ho taky nijak zvlášť nezměnila.

Jako Jiný byl ale slabý. Byl Jiný sedmé, tedy nejnižší kategorie, s tím, že by se snad mohl dopracovat páté/šesté kategorie (Lase to ale příliš nezajímalo).

„Ale nepovídej,“ oponoval mi Semjon. „Geser nečeká nic zvláštního v magické rovině. Vždyť už jsi tam byl ty, a niče- ho sis nevšimnul. A to jsi Nejvyšší...“

Zakabonil jsem se.

„No jo, patříš mezi Nejvyšší,“ řekl smířlivě Semjon. „Zku- šeností máš sice zatím málo, ale schopnosti na to máš. Tak- že by bylo zbytečný se v tom na týhle úrovni dál vrtat. Ale Las, ten se na situaci podívá úplně jinejma očima. V zása- dě jako člověk. Má takový paradoxní myšlení... třeba si ně- čeho všimne?“

„Tak to by bylo lepší, abychom tam jeli společně,“ řekl jsem. „A ty taky šup tam a iniciuj nám proroka.“

„Vstaň, proroku! Ze tmy vyjdi...“*

Semjon vstoupil do výtahu, který se konečně objevil, jako první a povzdechl si: „Jak já nemám rád proroky a věštce. Jakmile plácnou něco na tvou adresu, chodíš pak jak magor a pořád přemejšlíš, co tím chtěli říct. Vymyslíš spoustu katastrofickéjch scénářů, a přitom je to vlastně úplná ptákovina, pro kterou vůbec nemá smysl se mořit.“

„Dík,“ řekl jsem Semjonovi. „Ale neboj... беру to vcelku s klidem. Koho by to napadlo, prorok!“

„Teď si vzpomínám, že jsme měli jednoho jasnovidce v Pet- rohradě,“ chopil se pohotově slova Semjon. „Toho jsme se na Novej rok 1918 ptali, jak se to bude vyvíjet. A on nám řekl...“

Lase jsem chytil na dvoře, akorát když usedal do své vyleš- těné mazdy. Z mé přítomnosti měl evidentní radost.

„Máš toho hodně, Antone?“

„Noo...“

„Nezajel bys se mnou na letiště? Boris Ignatjevič mě po- slal, abych prošel ten tvůj ranní případ a zkusil se mrknout, jestli neuvidím něco zvláštního. Nechceš se přidat?“

* Překlad Hana Vrbová. Puškin, Alexandr Sergejevič. Prorok. Sou- boj o budoucnost. Praha: Svoboda 1988. 196.

„Co mám s tebou dělat,“ povzdechl jsem si a usadil se dopředu. „Zajedu tam s tebou. Někdy mi to vrátíš.“

„O tom mluvím,“ zaradoval se Las a nastartoval. „Protože dnes jsem na tom s časem mizerně, stejně už jsem musel dnešek popřehazovat.“

„Cos měl v plánu?“ zeptal jsem se, ještě než jsme vyrazili.

„No...“ Las se maličko zarazil. „Chtěl jsem se dneska nechat pokřtít.“

„Cože?“ měl jsem pocit, že jsem se přeslechl.

„Pokřtít,“ zopakoval Las a díval se na cestu. „Nebo to se nemůžeme nechat pokřtít?“

„Jak, my?“ přeptal jsem se pro jistotu.

„Jiný!“

„Ne, můžeme, samozřejmě že můžeme,“ odpověděl jsem. „Je to duchovní záležitost. Magie je magie a víra...“

V Lasovi jako by se něco prolomilo:

„Já jsem si to myslel, čert ví, jak se tam' budou dívat na to, že se věnuju magii... dycky jsem byl agnostik, respektive spíš ekumenik s hodně širokým rozptylem... a teď jsem si tak řek, že bych se radši nechal pokřtít, pro jistotu.“

„V Simpsonovejch byla taky jedna taková postavička, která světila sváteční den a přidržovala se předepsanejch modliteb...“ neudržel jsem se.

„Nerouhej se,“ odvětil Las příkře. „Myslím to vážně... našel jsem si kostel za Moskvou, v Moskvě jsou prej všichni kněží zkorumpovaný. Za městem maj k Bohu blíž. Včera jsem tam zavolal, promluvil s nimi... no, dohodili mi to jedny známý... a dneska mě měli pokřtít. A najednou přijde Geser s tímhle úkolem...“

„Tos to zvládl nějak rychle,“ zapochyboval jsem. „Ty už jsi připravenej ke svátosti křtu?“

„No jasně,“ zasmál se Las. „Koupil jsem si křížek, pro jistotu i bibli, a taky pár ikonek...“

„Počkej, počkej,“ zarazil jsem se. Akorát jsme vjeli na Leningradskou a hnali se k letišti. Las jako obvykle použil kouzlo *maják*, a lidé nás začali spěšně pouštět. Bůh ví, kdo co viděl, někdo záchranku, někdo policii se zapnutými houkačkami, někdo vládní limuzínu, ze všech stran ověšenou

světýlky – asi jako kdejaký idiot mobility –, cestu nám však v každém případě uvolňovali v cukru letu. „A vyznání víry ses naučil?“

„Jaký vyznání víry?“

„Nicejsko-konstantinopolský!“

„A to je nutný?“ znejistěl Las.

„Neřeš to, kněz ti poradí,“ zasmál jsem se. „A křestní roucho máš?“

„Na co?“

„No až vylezeš z koupele...“

„Do vody strkaj jen nemluvnata, já tam rozhodně nepolezu. Na dospělý jen stríkaj.“

„Ty palice dubová,“ řekl jsem soucitně. „Pro dospělý mají speciální nádoby. Říká se jim baptisteria.“

„To maj baptisti, ne?“

„To maj všichni.“

Las se zamyslel. Řízení se moc věnovat nemusel, protože jel pod ochranou *majáku*.

„A co když tam budou i ženský?“

„Pro tebe už to nejsou ženský, ale sestry v Kristu!“

„Děláš si ze mě legraci!“ naštvál se Las. „To už stačilo, Antone!“

Vytáhl jsem telefon, na vteřinku se zamyslel a zeptal se Lase: „Komu z našich věříš?“

„Co se týče duchovních věcí?“ přeptal se Las. „Tak... to Semjonovi...“

„Prima,“ přikývl jsem, vytočil číslo a zapnul hlasitý odposlech.

„Ano, Antone?“ ohlásil se Semjon.

„Heleď, seš pokřtěnej?“

„Jak bych moh jako Rus v mém věku nebejt pokřtěnej?“ odpověděl Semjon. „Narodil jsem se za cara...“

„A teď jsi na tom s pravoslavnou vírou jak?“

„No...“ Semjon se evidentně trochu zarazil. „Do kostela občas zajdu.“

„Jak se křtěj dospělý, prosím tě?“

„Pokud to jde standardně, tak stejně jako děti. Svlíknou se a třikrát pod vodu i s hlavou.“

„Děkuju,“ položil jsem to. „Vidíš? Tomáši... chystající se ke svátosti...“

„Co se tam ještě bude dít?“ zeptal se Las.

„Postavíš se čelem k západu, třikrát plivneš a řekneš: Zříkám se Satana.“

Las se rozřehtal.

„Antone. Jdi s tím do háje. Křest dobře, na to jsem nachystanej! Že nebude nezkorumpovanej kněz šetřit vodou, dobře. Ale stát čelem na západ a plivat...“

Znovu jsem vytočil Semjona.

„Ano?“ ozvalo se zvědavě.

„Mám ještě otázku. Jak probíhá při křtu akt zřeknutí se Satana?“

„Postavíš se čelem k západu. Kněz se tě zeptá, jestli se zříkáš Satana a všeho satanského. Třikrát se ho nahlas zřekneš a pliveš na západ...“

„Děkuju,“ znovu jsem to položil.

Las neříkal nic. Držel se volantu a díval se před sebe. Velký městský okruh už jsme minuli.

„Bude tam ještě něco dalšího komplikovaného?“ přeptal se nesměle.

„Ponořit se, zřít se...“ počítal jsem na prstech. „A jako třetí krok, musíš vzít v potaz, že v církvi mají všechno třikrát, protože Bůh je trojjediný. Jako třetí krok vylezeš z křestního bazénku a oběhneš kostel třikrát dokola proti směru slunce...“

„Nahej?“ vytřeštil oči Las. „To jako bez gatí?“

„No jistě. Jako starozákonní Adam, hříchem neposkvřený, jenž plodu ze stromu poznání ještě neokusil.“

Tu větičku jsem vyplivl spontánně, ale zněla přesvědčivě.

„Tak jestli je to nutný...“ řekl tiše Las.

„Líp bys udělal, kdybys zašel do jakýhokoli kostela,“ radil jsem mu. „Klidně i zkorumpovaného. Koupil si tam knížku a všechno si přečetl.“

„Necejtím se tam dobře,“ přiznal se Las. „Nejenže nejsem pokřtěnej, ale ještě k tomu čaroděj...! Kruci, že bych ten křest ještě odložil? Jestli mám běhat nahej kolem kostela... to si ještě zajdu do fitka a trochu pocvičím...“

„No tak jo, s tím běháním jsem si dělal srandu,“ slitoval jsem se. „Ale stejně si myslím, že bys to měl víc promyslet.“

„Proč je všechno tak složitý..“ povzdechl si Las, když jsme dojížděli k terminálu. „Na děčko?“

„Jo, na novej,“ přitakal jsem.

„No tak co, s pomocí Boží to zkusím!“ řekl Las.

A já jsem pochopil, že žár neofyta v něm zatím nepohasl.

Kapitola druhá

Na letišti jsme se s Lasem rozdělili. Las se vydal popovídat si s lidmi: jeho schopnosti akorát odpovídaly tomu, aby mu všechno vyklopili na rovinu. V první řadě si musel promluvit s techniky, kteří chystali ten nešťastný (nebo bychom spíš měli říct šťastný) boeing k letu, a pak taky s dispečery, a pokud se to povede, tak i s posádkou a palubním personálem. Já jsem vyrazil za Jinými, kteří patrolovali na letišti.

Byli dva - Temný a Světlý, jinak by to ani nešlo. Našeho jsem samozřejmě znal. Andrej byl mladý kluk, pátá kategorie, na úřadě se objevoval málokdy, trvale pracoval na letišti. Temného jsem párkrát viděl, když jsem zrovna sám někam odlétal nebo se vracel zpátky.

Pochopitelně už věděli, co se stalo. Jak Andrej, tak i starší Temný Arkadij se mnou s potěšením probrali historii s letadlem; jenže nic užitečného nevěděli, takže mi ani nic říct nemohli. Jediné cenné, co jsem se dozvěděl, bylo, že Temní už stihli vymyslet pro chlapce ironickou přezdívku: „kluk, který neletěl“. A pak jsem si povšiml ještě jedné věci: vztahy mezi Andrejem a Arkadijem byly naprosto přátelské, což značí, že je třeba tu častěji vyměňovat strážné. Na přátelství mezi Jinými samozřejmě není nic zakázaného. Stává se to... já sám jsem se přátelil s rodinou upírů, a v Pitěru je dokonce kuriózní případ rodiny Světlého čaroděje a Temné jasnovidky - pravda, ani jeden z nich nepracuje v pitěřských Hlídkách... Ovšem v případě vztahu mladého Světlého a zkušeného Temného vzniká riziko nežádoucího ovlivňování.

Bude lepší to pojistit.

S touhle myšlenkou v hlavě jsem ještě trochu pocoural po letišti, ve frontě u check-inu si všiml jednoho upíra,

u kterýho jsem si z dlouhý chvíle prověřil, jestli má registrační razítko. Všechno bylo v pořádku. Táhlo mě to dát si zas pivo, ale to už by bylo příliš. Na druhou stranu... řídit teď nebudu... přistihl jsem se, že jsem baru stále blíž a blíž.

Naštěstí se objevil Las, veselý a plný elánu. Oddechl jsem si, obrátil se od baru a zamával na něj.

„Devadesát čtyři procent!“ sděloval mi radostně.

Tázavě jsem přizvedl obočí. Což bylo v každém případě přesně to, co chtěl vyvolat.

„Už dlouho mě zajímalo, kolik lidí se vrtá prstem v nose, když se nikdo nedívá. Tak jsem se zeptal přesně stovky lidí a devadesát čtyři z nich se přiznalo!“

Chvilku jsem měl pocit, že se Las zbláznil.

„A tys zjišťoval tohle místo toho, aby ses ptal, jestli si nevšimli něčeho zvláštního?“

„Proč místo?“ Dotklo se ho. „Ptal jsem se na obojí. Dyť si vem, s jak minimálním magickým úsilím donutíš lidi nejdřív mluvit pravdu a pak je necháš na všechno zapomenout. Představil jsem se jako sociolog, který tu se svolením vedení provádí průzkum. Ptal jsem se, jestli si nevšimli něčeho zvláštního, pak jaký měli dneska ráno... a prostě na všechno, co se patří. Na všechno tohle jsem se vyptával za působení *Platóna*. A na konci jsem zařadil ještě otázku o štourání v nose. Určitě uznáš, že člověk, kterej se, byť v anonymní anketě, přiznal, že když je o samotě, rejpe se v nose a vytahuje ven holuby, rád rychle celou situaci zapomene. Takže je to užitečný, a ještě jsem získal odpověď na tu otázku.“

„A k čemu ti ta odpověď bude?“ zeptal jsem se. „Lidi o samotě dělají... kdeco pěknýho. Řekl bych, že štourání v nose je maličkost.“

„To jo,“ souhlasil Las. „To je jen takovej ukázkovej případ. Přitom naprostá většina lidí bude lživě na smrt přísahat, že to nedělá. Nebudou se bránit, že se ohlížej po nedorostlejších kočičkách, že neplatěj daně nebo podrážej kolegy v práci, ale takovouhle banální věc, jako je štourání v nose, která nikomu neškodí, to jo! Hodně to o lidech vypovídá.“